

Молитва в каньйоні

Карсен К., 11 років, шт. Юта, США

Минулого року я пішов у похід з татом і братом. Ми пішли далеко в каньйон. Невдовзі ми вирішили дослідити бокову стежку. Ми знайшли великі печери і чудові краєвиди. Ми піднімалися все вище і вище над скелями і крутими пагорбами.

Через якийсь час ми зовсім заблудилися. Ми не знали, якою дорогою йти, щоб потрапити до дна каньйону. Ми заплуталися в густому чагарнику і перестали бачити як верхівку, так і дно каньйону. Мене це дуже засмутило. Я не знав, куди йти, і мій тато також!

Сутеніло і похолодало, а нам ще довго треба було вибратися з каньйону. Я знав, що Небесний Батько знає, яким шляхом нам йти.

Я сказав: “Якщо ми хочемо звідси вибратися, нам треба помолитися!” Тож усі ми втрюх стали на коліна помолитися і попросити Небесного Батька вивести нас з каньйону.

Після того як ми рушили, я відчув, коли побачив високе пряме дерево, що мені треба звернути вліво. Коли я звернув ліворуч, то побачив нашу машину. Я знаю, що Небесний Батько допоміг нам вийти з каньйону. Небесний Батько відповів на нашу молитву, і ми безпечно повернулися—саме коли сідало сонце.

Я такий вдячний за силу молитви і за те, що Небесний Батько чує нас ■